

In memoriam Prof. Dr. Salamon Antal (1928–2013)

Személyében a magyar traumatológia és kézsebészet jeles képviselője, kiemelkedő tanítómestere, egy tudós ember távozott.

Megdöbbenve értesültünk, hogy *Salamon Antal* professzor úr életének 95. évében, 2023. március 1-jén elhunyt – búcsúztak a munkatársak, barátok és tisztelői.

Salamon Antal 1928. augusztus 21-én született Nyíregyházán, Felvidékről származó, apai és anyai ágon is nemesi származású családban. Gyermekkorra változatos volt, az elemi iskola első évét Amerikában, Ohio állambeli Daytonban végezte. Azt követően Tiszalökön élt. Középiskolai tanulmányait Hajdúnánáson kezdte, Nyíregyházán folytatta, Budapesten érettségizett. 1947-ben nyert felvételt a Pécsi Orvostudományi Egyetemre. Életének meghatározó történése volt, hogy másodéves medikus korában a *Szentágothai János* professzor vezette Anatómiai Intézet tagja lett demonstrátorként. Itt ivódott véérébe a tudományos kutatás szeretete, ami élete végéig elkísérte.

1953-ban *summa cum laude* eredménnyel fejezte be orvosi tanulmányait. 1954-ben a II. számú Sebészeti klinikára került gyakornokként, főnökei *Kudász József*, *Karlinger Gy. Tihamér* és *Kiss Tibor* professzorok voltak, akiktől alapos sebészeti tudásra tett szert. Ez idő alatt 1957-ben általános sebészet szakvizsgát, 1960-ban ortopédia szakvizsgát, 1967-ben baleseti sebészet szakvizsgát szerzett. Érdeklődése ekkor fordult az ortopédia és a kibontakozó traumatológia felé. Megbecsült, igazi klinikusként gyógyított, oktatott és tudományos dolgozatok sokaságát írta. Docensként, klinikai igazgató-helyettesként fogadta el a szombathelyi Markusovszky Kórház igazgatójának (*dr. Gelencsér József*) meghívását, és pályázta meg a Traumatológia Osztályvezető főorvosi állását, 1975-ben. Szombathelyen 20 éven át irányította az osztályt, ami ezen időszak alatt Magyarországon és külföldön is elismert traumatológiai központtá vált és a kézsebészet egyik „fellegváraként” is említették. Új műtéti eljárások, munkaszervezési módszerek bevezetése, az infrastruktúra korszerűsödése (új műtőblokk, sürgősségi ambulancia átadása 1980-ban) révén az ellátási feltételek javultak, a sérültellátás magas színvonalon folyt. A kórházban az Ő támogatásával is alapított társszakkák segítségével a polytraumatizáltak ellátása kimagasló volt. Ebben az időszakban került bevezetésre a csípő- és térdprotetika, a térdízületi artroszkópia, önálló részterületként működött a gyermektraumatológia és a kézsebészet. Az orvoslétszám 15 fő körül stabilizálódott, többen több szakvizsgálással is rendelkeztek. Legendás volt a stabil létszámú, jól képzett nővérgárda, az osztályhoz tartozott a fizioterápiás részleg is. Tanár úr elkötelezett szószólója volt a team munkának.

1994-ben kézsebész szakorvos is lett. A jelenlegi traumatológia vezető főorvosai is *Salamon* tanítványok voltak, az osztály ma is elismert traumatológiai centrum, III-as progresszivitási szinten, 560000 fős régió ellátásáért felel.

Salamon tanár úr nyugdíjba vonulása után is aktív maradt, az osztály szaktanácsadója volt hosszú ideig. A Markusovszky Kórház Tudományos Bizottságának és Regionális Kutatásaitikai Bizottságának elnöke volt 2019-ig. Tanár úr szombathelyi éveit sem adta fel klinikusi hitvallását, mely szerint a gyógyító, sebészeti munka mellett fontos az oktatás, a tudományos tevékenység.

Oktató munkája:

A Pécsi Orvostudományi Egyetemen számos tantermi és gyakorlati előadást tartott (1954–2003). A POTE Traumatológiai Klinikáján az angol nyelvű oktatásban is rendszeresen részt vett (1984–2003). Anatómiát tanított a PTE Szombathelyi ETK Karán 1998–2001-ig és a Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskolán 1995–2006 között. Az oktatás mellett az önképzést is fontosnak tartotta, számos külföldi tanulmányúton vett részt, az egykori NDK és NSZK vezető ortopéd és trauma centrumaiban, az ott szerzett ismereteket, tapasztalatokat önzetlenül adta át munkatársainak. Kiváló kapcsolatokat alakított ki és ápolt a „képző” helyek vezetőivel, későbbiekben munkatársait is delegálta tanulmányutakra.

Kimagasló tudományos tevékenységének eredményei

Tudományos közleményeinek száma 175 (magyar, angol és német nyelven), könyvrészletek száma 6, könyv 1 (Dupuytren contractura, 2004).

Orvostudomány kandidátusa (1967), a doktori értekezést 1980-ban védte meg harmadikként a traumatológusok közül. Egyetemi tanár (1980), habilitáció (1994).

Tudományos munkásságának témái

A kéz ujjhajlító innhüvelyek szerkezete, pótlási lehetőségei, a sebgyógyulás biológiája, a Dupuytren betegség patogenezise, tissue engineering, a D-vitamin ellátottság és a csípőtáji törések közötti összefüggés kutatása. Tudományos tevékenységében aktív társai voltak többek közt Pécsről *Bíró Vilmos*, *Vámhidy László*, Budapestről *Józsa László*, *Renner Antal*. Tudományos elismertségét jelezte, hogy számos hazai és világkongresszuson felkért referáló, szekcióvezető volt. Cikkeit számos alkalommal citálják.

Szakmaszervezeti tevékenysége

Alapító tagja volt a Magyar Traumatológus Társaságnak és a Magyar Kézsebész Társaságnak. Mindkét társaság vezetőségi tagja, szakvizsgáztató bizottságok aktív részvevője volt. A Traumatológiai Szakmai Kollégium tagja volt 1995-ig. Instruktorként is dolgozott több megyében humánus empátiával. Osztrák Traumatológus Társaság tagja. Az MTA Orvosi Szakosztály II. Klinikai Bizottság és a Mozgásszervi Bizottság tagja 1997-ig. A Societas Scientiarum Savariae rendes tagja. A *Magyar Traumatológia Ortopédia Kézsebészeti Plasztikai Sebészet* című folyóirat szerkesztőbizottságának tagja 2001-ig. Több Szombathelyen rendezett hazai traumatológiai és kézsebészeti kongresszus szervezője. Fő inspirálója volt a korábbi stájer–szlovén traumatológus tanácskozásokhoz való csatlakozásnak, 1985-től a Határmenti traumatológiai találkozók néven szervezett üléseken a szombathelyi Traumatológia is aktívan szerepelt sok éven át.

Kitüntetései

Kiváló orvos kitüntetés (1984); Országos „Markusovszky Emlékérem” (1993); A Népjóléti Minisztérium a „Pro Sanitate Emlékérem”-mel tüntette ki (1994); A Magyar Traumatológus Társaság Emlékérme (1995); „Pro memoria chirurgiae manus hungaricae” emlékérem (1999); Vas Megyéért Emlékérem, Vas Megye Közgyűlésének Díja (1999); Dr. Tiborcz Sándor emléklap (2003); „Pro Sanitate Savariae” Életműdíj (2003); Jubileumi emléklap (2003); „Magyar Traumatológiáért” Lumniczer Sándor Emlékérem (2004); Pető Ernő Emlékplakett (2006);

Első házasságából két leánya és négy unokája, három dédunokája született. Második felesége, *Dr. Toldy Erzsébet*, harmonikus életükben, tudományos tevékenységükben egymást inspirálva dolgoztak, Erzsébet is egyetemi tanári kinevezést kapott. A gazdag életmű és tevékenység mellett megélt hosszú életének titkát kereső kérdésekre válaszolva kiemelte a szakmai és tudományos aktivitás szerepét, a szerető család fontosságát és a rendszeres aktív sportolást. Kiváló teniszező, sielő volt és gyerekkora óta jó lovas is.

A tudomány művelését még a kórházban töltött végnapjaiban is gyakorolta: beteggyárról bediktálta feleségének egy cikk bírálatát, amelyre a halála napjának reggelén megkapta a választ, hogy „Köszönjük professzor Úr a bírálatát” – jaj de jó, ez is megvan! – mondta.

Személyében a magyar traumatológia és kézsebészet jeles képviselője, kiemelkedő tanítómestere, egy tudós ember távozott. Életútja példakép lehet mindenkinek. Egy kiváló orvost, oktatót, egy nagyon jó embert és főnököt veszítettünk el.

Nyugodjon békében!

Emlékét szívünkben őrizzük!

**Korcsmár József és Bíró Csaba,
a gyászoló család, munkatársak, barátok és tisztelői nevében**

In memoriam Dr. Ács Géza (1939–2023)

Nyolcvanötödik életében elhunyt *Dr. Ács Géza* a Debreceni Egyetem ÁOK címzetes egyetemi docense, szeretett kollégánk, barátunk, a Magyar Traumatológus Társaság volt vezetőségi tagja, főtktára, a Gyermeksebészeti és Traumatológiai Szakmai Kollégium korábbi tagja.

Dr. Ács Géza 1939. április 24-én született Mándokon. Orvosi diplomájának átvételét követően 1963-ban a Kisvárdai Kórház Sebészeti Osztályán állt munkába, majd sebészet szakvizsgáját követően a debreceni Kenézy Kórház Baleseti Sebészeti Osztályán dolgozott. Nyugdíjazását követően, mint önkéntes segítő továbbra is aktívan részt vett az osztály munkájában. Kiváló baleseti és ortopéd sebész volt, aki az egyetem docenseként rendszeresen részt vett a jövő generáció oktatásában, két alkalommal nyerte el a DOTE (1998), illetve a DE OEC (2009) Kiváló Oktatója elismerést.

Őt szakkönyv szerkesztője és társszerzője volt, legismertebb közöttük a *Hargitai Ernővel* közösen szerkesztett „Gyermektraumatológia”, a „gyermektraumatológia bibliája” és a *Fekete Károllyal* közösen szerkesztett „Traumatológia” egyetemi tankönyv. Közleményeinek és könyvfejezeteinek száma 83, kongresszusi és tantermi előadásai, valamint a társaságokban betöltött vezetői munkája országsszerte ismertté tették.

Több mint 20 éven át a Magyar Traumatológus Társaság vezetőségi tagja (két cikluson át főtktára), 20 évig a Gyermeksebész és a Traumatológiai Szakmai Kollégium tagja, három cikluson át titkára volt. A gyermeksebészek és traumatológusok által létrehozott Gyermektraumatológiai Szekció egyik megálmodója és alapító tagja volt. Nevéhez fűződik a Magyar Traumatológus Társaság legmagasabb elismerést jelentő díja, a Lumniczer Sándor emlékérem eszmei és gyakorlati megalkotása, amelyet évenként adományoz az MTT a baleseti sebészet arra legérdemesebb kiválasztottjainak. Az Ő érdeme, és tervei alapján készült az MTT logója is.

Ács Géza volt az, aki több emlékezetes debreceni, hortobágyi kongresszus megrendezésén kívül a társaság több kiadványát, így a „Magyar Traumatológus Társaság Negyvenéves”, a „Magyar Traumatológus Társaság Ötvenéves” című jubileumi példányait írta és szerkesztette meg. Ezek a szép kiállítású könyvek talán soha meg nem ismételt módon mutatják be a hazai baleseti sebészet elmúlt évtizedeinek eseményeit, emlékeit. Kutatásai és fáradhatatlan intellektuális érdeklődése nyomán régi, facsimile kiadású könyvek, a *Beythe András Antal* „Fives könyve”, a *Pápay Pariz Ferencz* „Pax Corporis”, vagy *Csapó József* „Ispital”-ja, a *Miskolczy Ferencz*: Manuale Chirurgicum, *Lumniczer Sándor* „A képlő Sebészetről”, jelenhettek meg.

Szakmai elismerései: 2004-ben a Magyar Traumatológus Társaság Lumniczer Sándor Aranyérme, 2006-ban Markusovszky Díj, 2011-ben a Magyar Gyermeksebész Társaság Koós Aurél Emlékerme.

Dr. Ács Gézáról nem emlékezhetünk meg *Dr. Oláh Éva* professzor asszony mellett töltött több, mint ötven éven át tartó hitvesi szeretetéről, amely e tartalmas életet tette kerek egészé.

Elismerései összességében sem tükrözik azokat a szakmai, emberi kvalitásait, értékeit, amelyek a magyar traumatológia örök emlékei maradnak!

Isten nyugosztalja!

Prof. Dr. Fekete Károly

Elhunyt Dr. Noviczki Miklós főorvos (1951–2023)

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy *Dr. Noviczki Miklós*, a nyíregyházi Traumatológiai és Kézsebészeti Osztály egykori osztályvezető főorvosa életének 73. évében váratlanul elhunyt.

Dr. Noviczki Miklós 1951. június 26-án született Hajdúnánáson. Gyermekéveit Nagykállón töltötte. Pedagógus szülei nagy gondot fordítottak a taníttatására. Idegen nyelveket, zenét tanult, fiatalon zongoraművészi pályáról álmódott, de végül az orvosi hivatást választotta.

1975-ben szerzett általános orvosi diplomát a Debreceni Orvostudományi Egyetemen summa cum laude minősítéssel. Egyetemista éve alatt volt lehetősége *Eisert Árpád* mellett gyakorlatot tölteni, ekkor döntötte el, hogy sebész akar lenni. Szintén egyetemi éve alatt ismerte meg feleségét, *dr. Lészko Anna Csillát*, aki élete végéig elválaszthatatlan párja lett. A nyíregyházi baleseti sebészeti osztályon kezdett el dolgozni, amit soha nem hagyott el. Igazi lokálpatrióta volt. Sebészetből, traumatológiából és kézsebészetből szerzett szakképesítést. 1996-ban az elsők között tette le az európai kézsebészeti szakvizsgát Párizsban. Nagy mesterek nagy műhelyeiben képződött. Münchenben *Biemer*, Bécsben *Poigenfürst*, Innsbruckban *Benedetto* professzorok munkájának módszereivel ismerkedett meg. Idehaza *Renner Antal* professzorral tartott szoros kapcsolatot, akinek a támogatása mellett kézsebészeti centrumot hozott létre Nyíregyházán és vált a hazai kézsebészet egyik meghatározó alakjává.

A Magyar Traumatológus Társaság vezetőségi tagja, a Traumatológiai Szakmai Kollégium tagja, a Gyermektraumatológiai Szekció vezetőségi tagja és a Magyar Kézsebész Társaság vezetőségi tagja volt. Utolsó éveiben országos minőségügyi szakfőorvosi megbízást látott el.

Számos kitüntetés birtokosa, a Magyar Traumatológus Társaság Lumniczer-díjjal, Nyíregyháza Életmű-díjjal és megyei Príma díjjal, Nagykálló Korányi Frigyes-díjjal ismerte el tevékenységét. A Kárpátalján élő, határon túli betegek ellátásáért nemzetközi kitüntetést kapott. Számtalan cikk köthető nevéhez és több tankönyv társszerzője. Több hazai kongresszus és vándorgyűlés szervezője. Kézsebészeti alapítványt hozott létre.

A zene iránti szeretete végigkísérte életét, a Muzsikáló Orvosok koncertjein rendszeresen részt vett.

Igazi humanista volt, a Felső-Tiszavidék szerelmese. Még Gyermektraumatológiai Vándorgyűlést is szervezett a Tiszaparton 2002-ben. Sajátos humora és szenvedélye mindig üde színfolt volt a szakmai rendezvényeken. 72 évet élt és az utolsó pillanatig dolgozott.

Emléke bennünk él tovább.

Ifj. Dr. Noviczki Miklós

Elhunyt Dr. Páli Kálmán (1949–2023)

A történelemkönyvek lapjain elmúlt korunk fontos eseményeit olvashatjuk. A meghatározó eseményeket méltón híres személyek élettörténetei szimbolizálják. A nándorfehérvári híres diadalhoz például *Hunyadi János* dicsőségét társítja joggal a történelem. Mondják, a déli harangszó is az ő emlékének szól. Ám a történelem nem csak a tankönyvek oldalaiából áll. Minden múltban élt személy, aki részese volt múltunk alakításának, részese a nagy történelemnek is. Azon végvári vitéz katonák nélkül, akik *Hunyadi* mellett vagy mögött a harcban életüket áldozták, a győzelem nem lett volna lehetséges. A déli harangszó az ő emléküket is jelenti.

A magyar traumatológia néhány emberöltőnyi rövid történetében is meghatározhatunk jellemző szakaszokat, amelyeket híres néhai orvos-vezetőink neve fémjelez. Némelyikük életműve nem csak jelképezi, de egyben magát a tudománytörténeti szakaszt is jelenti. Ám a magyar traumatológia azon kollégák munkája nélkül, akik e vezető személyiségek irányításával és példájával a mindennapok robotmunkáját végezték, nem érte volna el azt az európai elismertséget, amelyet a mai korban is élvezhetünk.

2023 augusztusában elhunyt *dr. Páli Kálmán* traumatológus főorvos kollégánk.

1949-ben Devecserben született. Traumatológusként dolgozott Afrikában, ahol háborús orvoslási gyakorlatot is szerzett. Évtizedekig dolgozott a budapesti MÁV Kórházban. Utolsó éveit, évtizedét a budapesti Honvéd Kórház traumatológiáján töltötte.

Sohasem voltak vezetői ambíciói. Nem akart jelképpé válni. Nem tett egyebet, CSAK tisztességesen dolgozott, CSAK tette a dolgát, lelkiismeretesen elvégezve mindazon feladatokat, amivel megbízták. Visszahúzódoan, magányosan élt. Szűk családját az a munkaközösség jelentette, amelyben dolgozott. Tágabb értelemben a magyar traumatológiát tekintette családjának, életét betöltötte a traumatológia szeretete és gyakorlása. Nyugdíjas kora után is tovább dolgozott. Sohasem hiányzott. Egyetlen egyszer nem vette fel a munkát – a halála napján. Soha nem kért, de annál többet adott. Pontosan tisztában volt határaival. Azon belül nem volt olyan kérés, amit a kollégáknak ne teljesített volna. Ritkán szólalt meg, de ha sajátos halk, szarkasztikus stílusában elmondta véleményét, arra érdemes volt odafigyelni.

Külön elismerést nem várt, talán nem is fogadott volna el.

Ő testesítette meg a mai magyar traumatológia végvárait védő vitéz harcosát.

Ha a mindennapi verejtékes munkánk során meghalljuk a déli harangszót, szenteljünk lelkünkben néhány pillanatot *dr. Páli Kálmán* kollégánk tiszteletének, és vele együtt valamennyi néhai páli kálmánok emlékének is.

Kedves Kálmán! Hiányzol! Nyugodj békében!

MB

Elhunyt Prof. Dr. Csernátony Zoltán

Mély fájdalommal értesültünk róla, hogy *Prof. Dr. Csernátony Zoltán* a Debreceni Egyetem Ortopédiai és Traumatológiai Klinikájának Igazgatója, folyóiratunk szerkesztője, hosszú, méltósággal viselt betegség után 2023. október 8-án, 64 éves korában elhunyt.

Professzor Úr szabálykövető és szabályalkotó ember is volt egy személyben. Húsz éves igazgatói munkássága alatt az Ortopédiai Klinikán példás rendet alakított ki, ami nem csak a betegek, de az ellátásban résztvevők biztonságát is kiválóan szolgálta. Ebben segítette átlagon felüli emlékezőtehetsége, emellett legendás érzéke volt ahhoz, hogy a legkisebb hibát is azonnal észrevegye. Sumákolni, falazni az Ortopédiai Klinikán nem volt értelme. Megbecsülte azt, aki becsületesen felvállalta a hibáját és igyekezett javítani rajta. Vezetőként különös figyelmet fordított a „rendszerhibák” felismerésére, amelyeket megfelelő szabályozással igyekezett kiküszöbölni.

Kitűnt közülünk rendkívüli munkabíráásával. Egy hosszú műtéti nap után még volt energiája a kutatásra, a pályázatokra, a Biomechanikai Laboratóriummal kapcsolatos kérdések megbeszélésére. Akármilyen későn mentünk el a klinikáról az Ő kocsija még mindig ott állt az épület előtt. Önmagával szemben mindig magas követelményeket támasztott, az alapos munkát mindenkitől elvárta. Megbeszéléseken ma is elhangzik kedvenc szlogenje: „Ne tegyetek úgy mintha...”

Intellektusa, széleskörű általános és szakmai műveltsége révén kiváló vitapartner volt, ezzel együtt is, szakmailag megfelelően alátámasztott érvekkel mindig meg lehetett győzni. Ilyenkor gyakran elmondta: „Csak a bolond nem változtatja meg a véleményét”.

Szerette és igényelte a szakmai konzultációt, ennek a reggeli megbeszéléseken, de akár délután a szobájában is tág teret engedett. Saját, problémás eseteivel kapcsolatban is rendszeresen kikérte és meghallgatta az orvosi kar véleményét.

Mindannyian nagyra becsültük konstruktív alkotó szellemét. Minél nehezebb, rendhagyóbb volt egy eset, Ő annál jobban szerette. Nyitott volt a szokványostól eltérő megoldásokra, újító ötleteivel mindig meg tudott lepni bennünket. A problémákat addig forgatta, kerülgette, míg valamilyen megoldást nem talált. Az ötletek sokszor az éjszakába nyúló megbeszéléseken, álmatlan hajnalokon jöttek.

Nála nem létezett rutin műtét. Minden esetet egyedi kihívásként kezelte, és nem nyugodott, míg az általa legjobbnak vélt megoldást meg nem valósította. A klinika műtőjében számtalan módosított műszer, speciális célzó, de még egy sterilizálható satupad is őrzi ezt a szellemiséget.

Alkotói tehetségét legjobban az általa alapított és szinte gyermekeként szeretett Biomechanikai Laboratóriumban tudta kamatoztatni. A Labort igazi tudományos-szellemi műhellyé fejlesztette, ami az idők folyamán számtalan nyertes pályázat, szabadalom, sikeres PhD

munka bölcsője lett. Itt valósult meg a tudományos pályafutását megalapozó „Spine Knows Better” gerincszabályozó implantátumrendszer, vagy a térdprotézis beültetésén átesett betegek rehabilitációját elősegítő térdmozgató készülék.

Szerette a hasonló, gyakorlatias érdeklődésű, problémamegoldó típusú emberek társaságát. Nagyra becsülte a kétkézi munkát, a jó mesterembereket. Otthonában, saját professzionálisan felszerelt asztalos–lakatos műhelye volt, egész könyvtárral tartott a különböző szakmunkásképzők tankönyveiből.

Szerteágazó tudományos érdeklődésének eredményeit számos közlemény, könyvfejezet őrzi. Igényes volt irodalmi stílusára, a latin nyelv helyes használatára, a korrekt tudományos megfogalmazásra. Ha pontatlanul fogalmaztunk, számtalanszor hallottuk Tőle: „Szerintemmel kezdődő mondat nem létezik.”

Családja és barátai szívében a nagyívű szakmai életút csupán egy töredéke csodálatos emberi jellemvonásainak, melynek lábnyomában igazi kihívás tovább haladni. Iránymutatásai igaz emberré formálnak mindannyiunkat, akik képessé válunk követni őt.

Kedves Zoli, megőrizzük emlékedet, és tovább visszük azt a szellemi örökséget, amit ránk hagytál!

Forrás: <http://www.ortopedtarsasag.hu/hirek.aspx?cid=32&nid=123082&t=1#123082>

Ötven év az egészségügy szolgálatában Emlékezés Dr. Vekszler Györgyre

Egy éve, életének 85. évében hagyott itt bennünket *Dr. Vekszler György* a salgótarjáni Szent Lázár Megyei Kórház Traumatológiai Osztályának nyugalmazott főorvosa. A Szent Lázár Megyei Kórház dolgozói így búcsúztak tőle:

“Egy különlegesen értékes, egyedi személyiség távozott közülünk halálával. Pályafutása az 1962-ben szerzett általános orvosi diploma megszerzésével indult, 1966-ban sebész, 1971-ben traumatológus szakorvos szakvizsgáit tette le. Intézményünkben 1980-ban kezdte el a Nógrád megyei betegek ellátását és nyugdíjba vonulását követően is dolgozott. Szerény, nagytudású, kristálytisza logikával érvelő, rendkívül tájékozott ember volt. Kollégái és betegek imágó szakmai tudása és erős szociális érzékenysége miatt szerették. Halála megrendítette – családján kívül – barátait, kollégáit. Személyében egy olyan ember távozott el, aki példát adott egész életével, szilárd meggyőződésű, becsületes, tiszta lényre nagyon fog hiányozni.”

Életútjának összefoglalásához az általa írt “Életút” nyújt segítséget:

Dr. Vekszler György 1937-ben született Gyöngyösön. Ott érettségizett, majd egy évig, mivel az ötvenes években az úgynevezett „maszek-szülők” gyermekeinek maximális pontszámmal sem volt könnyű egyetemre bejutni (szülei női-, férfiszabók voltak), ezért szülei tanácsára órás szakmát tanult. Megtanult esztergálni, reszelni, és megtanulta az aprólékos, precíz munkát a pici szerkezetekkel. Későbbi életében az akkor haszontalannak tűnő dolgoknak nagy hasznát vette.

Második nekifutásra 1956-ban vették fel a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre, de a korábban említett családi háttér révén ki is tessékelték az egyetemről. Így a Kőbányai Gyógyszergyárban segéd-munkásként dolgozott. 1957 februárjában egyetemi eltávolítását felülvizsgálták, és végre megkezdhetette tanulmányait.

Vágya teljesült 1962-ben, az egyetem elvégzése után szülővárosában, Gyöngyösön, a Bugát Pál Városi Kórház sebészetén kezdhetett el dolgozni. A 120 ágyas sebészet 30 ágyán, az akkori időknek megfelelő szinten, traumatológiai eseteket is gyógyítottak. Ott kötött életre szóló, elhivatott barátságot a baleseti sebészzel, és ettől kezdve lett elkötelezettje a szakmának.

1966-ban *Stefanics* professzornál szakvizsgázott általános sebészetből.

1969-től a szolnoki Hetényi Géza Kórházban készült tovább a baleseti sebészeti szakvizsgára, amit 1971-ben *Szántó* professzornál sikerrel abszolválta. A traumatológia szakvizsga megszerzése után, 1986-ig traumatológusként, sebészeti eseteket is ellátott az ügyeleti idő alatt.

1980. március 16. és augusztus 1. között az Országos Traumatológiai Intézetben dolgozott, ahonnan egy felkérés kapcsán megpályázta és elnyerte a salgótarjáni Baleseti Sebészeti Osztály osztályvezető helyettesi beosztását. 1980 augusztusától 1997. december 31-ig – nyugdíjba vonulásáig – dolgozott ott másodfőorvos, majd osztályvezető főorvosként.

1985-ben, tíz napot töltött AO ösztöndíjasként Salzburgban, ahol először találkozott *Vécsei Vilmos* professzorral. 1987-ben, két hónapot töltött Potsdamban. 1990-ben ismét alkalmá volt ösztöndíjasként

külföldre utazni. Ez az ösztöndíj a bécsi Wilhelminen Spítálba szolt, *Vécsei Vilmos* professzorhoz, mely időszak megalapozta barátságukat. Az ott szerzett élmények és tapasztalatok alapján született elképzeléseiből nagyon sokat sikerült megvalósítania későbbi munkája során. Volt ezek között szakmai, vezetési, emberi kapcsolatok javítását szolgáló egyaránt.

Osztályvezetői kinevezésétől nyugdíjba vonulásáig tíz traumatológus szakorvost képzett. Olyan „új műtéti módszereket” vezetett be, amiket Salgótarjánban 1980 előtt nem végeztek. Ezek között szerepelt a combnyakcsavarozás, szögletlemez osteosynthesis, fixateur externe, fedett velőűrszegezések, majd ezek reteszelt változata a hosszú csöves csontokon, medencetörések lemezes szintézise, DHS, Gamma-szegezés, Genocephalicus szegezés, csípőprotézis, vállízületi protézis, a kézsérülések primér és végleges ellátása, kéz rekonstrukciós műtétei, a térd- és bokaízület artroszkópiája, keresztaszalag pótlás, a mandibula törés lemezes szintézise. Elsőként a Nógrád megyei Kórházban alkalmazták saját fejlesztésű implantátummal a felkarcsont törések intramedullárisan reteszelt szegezését.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt el a szakmától. 1998-tól 2001-ig a Balassagyarmati Kórház traumatológiáján dolgozott, ahol évi 200 körüli műtétet végzett. Olyan műtéti technikákat vezetett be, mint a humerus szegezés, clavícula lemezes osteosynthesis, csípőprotetizálás combnyaktörötteknél, genocephalicus szegezés. 2001. januártól a Pásztói Kórházban indította be a traumatológiai szakrendelést, ahol 2007. márciusig dolgozott. Ezt követően Salgótarjánban a traumatológiai járóbeteg ellátásában gyógyította a betegeket. Aktív orvosi tevékenységét 2013. március 31-én fejezte be.

Néhány kép a múltból

Az „Aranydiploma” átvétele 2012. október 13-án

Fiai: Dr. Vekszler Péter és Dr. Vekszler György Tamás